Ч. 132 Пятниця 14 (27) червня 1902. Рік XII.

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій годині по полудни.

Редакция і Адміністрация: улиця Чарнецкого ч. 12.

Письма приймають ся лиш франковані.

Рукописи звертають ся лиш на окреме жадане і за зложенем оплати почтової.

Рекламациї незапечатані вільні від оплати почтової.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої".

Передплата у Львові в аґенциї дневників пасаж Гавсмана ч. 9 і в ц. к. Староствах на провинциї:

на цілий рік К 4·80
на пів року „ 2·40
на чверть року „ 1·20
місячно . . „ —·40

Поодиноке число 2 с.

З почтовою пересилкою:

на цілий рік К 10·80
на пів року „ 5·40
на чверть року „ 2·70
місячно . . „ —·90

Поодиноке число 6 с.

Сойм краєвий.

(5-те засїданє I-ої сесиї.)

Вчерашне засїданє розпочало ся о годинї $10^1/_2$ перед полуднем. На тім засїданю появили ся перший раз князї церкви: Впреосьв. архиепископи: Більчевский, Шептицкий і Теодорович, та Преосьв. епископ Чехович. На порядку дневнім: а) перші читаня чотирох справоздань Видїлу краєвого, в тім числї в справі краєвої продажи соли, справозданя з предложенєм спростованого закона о охоронї лїсів і проєкту закона о бюрах посередництва працї; б) перше читанє 9 самостійних внесень посольских, в тім числї п. Козловского, в справі реґуляциї рік, п. Жардецкого в справі виданя нового закона ловецкого, пос. С. Єнджейовича в справі зміни закона о стоваришенях заробкових і господарских, та п. Шаєра в справі заснованя краєвих фабрик для бетонових виробів і відпродаваня тих виробів селянам по цїнах продукциї; в) два справозданя Видїлу краєвого в справі побираня **мит** на дорогах повітових, — та г) вибір 8 членів видїлу каси щадничої у Лвові.

Перед приступленєм до повисшого порядку дневного відчитано вплинувші на тім засїданю або спізнені з попередного засїданя петициї, внесеня і інтерпеляциї. Між петициями находять ся також петициї: Руской бурси в Бережанах, о удїленє субвенциї, котру відіслано до комісиї буджетової: петициї Рави руской о субвенцию на будову церкви, о заснованє ґімназиї і о реґуляцию Буга, котрі відіслано: першу до буджетової, другу до шкільної а третю до водної комісиї.

Між внесенями заслугують на занотованє: внесенє п. Могильницкого і тов. в справі приспішеня публичних робіт з причини браку працї, — та два внесеня пос. Стапіньского і тов., а то: о заведенє польскої мови урядової на зелїзницях і почтах, та внесенє о виплату громадам звісних відшкодовань з фонду пропінацийного. Внесеня повисші п. Могильницкого і Стапіньского відіслано до комісий.

Між відчитаними інтерпеляциями находять ся також чотири інтерпеляциї руских послів, а то: три інтерпеляциї посла о. Богачевского, внесені на попереднім засїданю сойму, і нова інтерпеляция посла Сгаруха і тов. в справі нелюдского поведеня з службою Антона Табенцкого в Росоховатци, підгаєцкого повіта.

По відчитаню петиций, внесень і інтерпеляций приступлено до дневного порядку, а передовсїм до справоздань видїлу краєвого. Справозданє видїлу в справі продажи соли — відіслано до комісиї сільної; — справозданє в справі закона о охоронї лїсів — до комісиї лїсної; — справозданє о вибудованю нового шпиталю в Тернополи — до комісиї санїтарної; — справозданє в справі закона о бюрах посередництва працї — до осібної комісиї, ухвалевої на нинїшнім засїданю ad hoc і найменованої ухвалою сойму яко комісиї для закона о бюрах посередництва працї.

З порядку наступило перше читанє самостійних внесень посольских в числї 9, між ними важнїйші тоті, о котрих згадано на початку. Внесеня всї по мотивованю внескодавцями відіслано до відповідних комісий.

На предложенє краєвого Видїлу рішено дати концесию на побиранє мит: громадї Громпи в зах. Галичинї і Радї повітовій в Бучачи на дорозї Бучач-Золотий Потік.

Закінчили засїданє вибори до видїлу Каси Ощадности у Львові.

Згідно з внесенєм краєвого Видїлу вибрано: дра Абрагама В., проф. унів.; дра Ґломбіньского, проф. унів.; дра Ярослава Кулачковского, дир. „Днїстра"; дра А. Лїлїена, банкира; С. Незабітовского, вл. дібр; Є. Пероживьского, рад. вид. краєв.; Івана Шульца, будівничого і дра З. Сковроньского, адв. кр.

Конець засїданя о год. 2. Найблизше засїданє в пятницю о год. 10 рано.

Новинки.

Львів дня 26 го червня 1902.

— **Іменованя.** П. Намістник іменував повітових секретарів: Адама Вагнера і Едм. Стадницкого ад'юнктами поміччичих урядів; Йосифа Добровольского і Александра Турского офицялами; Івана Токаря, Григория Круну, Зиґм. Штібера, Йосифа Козачка і Октава Пирожиньского секретарями; Петра Гофмана і Михайла Врону канцелїстами Намістництва.

85) *Передрук заборонений.*

УАРДА.

Повість із старого Єгипту.

Юрия Еберса.

(Авторизований переклад з дванайцятого нїмецкого виданя.)

(Конець).

Наконець спонукав Амені невісту дати ся занести за ним в носилцї до табору, де знайде свого сина.

Пентаур був на диво подібний до еї помершого мужа, а знаток людских душ думав собі, що на его вид розбудять ся знову задрімавші сили его духа.

В своїм наметї розповів він їй обережно історию о замінї еї сина Пентаура за Паакера.

Она нїби то уважно слухала его, але все-таки лиш так, як би слухала оповіданя про судьбу якогось чужого чоловіка Коли Амені вихвалював духа і даровитість поета, підносив его подібність з еї покійним мужем, она лиш замуркотїла: Знаю, знаю; ти маєш на думцї того бесїдника, що промавляв на торжестві долини. — Відтак спитала знову, хоч то вже нераз чула, що еї син згинув, чи Паакер ще жиє.

Наконець лишив еї старший єрей саму, і пішов закликати Пентаура.

Вже знаємо, що застав его перед наметом, в котрім его приятель Небсехт закінчив житє.

Коли він з поетом, котрого приготовив на стрічу з его рідною матїрю, увійшов до намету, не застав там еї. Слуги сказали ему, що Ґаґабу, котрого легко можна було упросити, повів паню Сетхем до Паакерового тїла.

Амені розсердив ся, бо побоював ся, що Сетхем вже пропавша, і попросив поета піти з ним до неї.

В наметї, розложенім побіч пожарища, лежали проводиревї тлїнні останки. Его тїло було вкрите полотном, але широке і почернене его лице, котре не потовкло ся, коли він упав, не було заслонене. Нещаслива невіста вклякла коло него.

Она не чула, коли старший єрей еї кликав, отже він дотулив ся еї плеча, і показуючи на мерця, сказав: Се був син огородника. Ти виховала его щиро як свого рідного; але правдивим наслїдником твого благородного мужа, дитина, котру ти носила під твоїм серцем, то отсей молодець, то Пентаур, котрого боги надїлили не лиш видом, але й духом і даровитостию его батька. Задля твоєї доброти нехай боги простять сему помершому, але твоя материа любов належить ся лиш сему правдивому синови твого мужа, сему благородному чоловікови, бесїдникови з торжества долини, тому, що уратував житє королеви.

Тогди панї Сетхем підняла ся, приступила до Пентаура, усьміхнула ся до него, дотулила ся его грудий і лиця, та сказала: То він, нехай боги его благословлять!

Пентаур хотїв обняти еї за шию, але она не дала ся, мов би бояла ся, що допустить ся якоїсь нещирости, обернула ся борзо до мерця і сказала тихо: Бідний, бідний Паакере!

— Мамо, мамо, пізнай же свого сина! — відозвав ся Пентаур, тронутий глубоко!

Тогди она обернула ся знову, і сказала: То его голос, то він!

Она приступила до Пентаура, сперла ся на него, взяла его за голову, котру він нахилив до неї, поцїлувала его щиро в уста, і сказала знову: Нехай тебе боги благословлять! — Відтак побігла знову назад до трупа, мов би зробила Паакерови яку кривду, і припала коло него до землї.

Тут стояла она на колїнах, не відзиваючись і нерушаючись, лиш часом гладила застигле тїло, аж еї занесли на еї судно. Там она положила ся, і не хотїла нїчого їсти, коли їй що давали.

Від часу до часу відозвала ся тихо: Бідний Паакере! Пентаур не відступав еї, але она вже его не пізнавала, і заким ще він вийшов від неї, она перенесла ся на тамтой сьвіт за своїм любимцем.

Глава сїмнайцята.

Король велїв здоймати табор, і з більшою частию свого войска пішов до недалекого Таніс, Рамзесового міста, котре проживаючі численно в провінциї Ґозея Семіти називали Зоан.

Єврейских поселенців, котрих намістник Ані хотїв позискати для себе, і длятого зробив їм велику пільгу в наложеній на них

— **Перенесеня.** П. Намістник переніс повіт. секретарів: Григория Бекмана з Косова до Рогатина, Григ. Ананевича з Коломиї до Кракова. Адама Папатовского з Рогатина до Станиславова, Івана Пекара з Нового Торгу до Коломиї і Вінк. Колянковского з Мостиск до Львова; офіциялів: Йос. Добровольского з Долини до Львова і Волод. Родзинкевича зі Львова до Ланцута; канцелістів: Волод. Торуньского з Ярослава до Нового Торгу. Авт. Чубака з Тернополя до Чорткова, Якова Квасняка з Сянока до Мостиск і Макс. Левандовского з Бродів до Бучача.

— **На вакацийний курс** для помічничих учительок, який відбуде ся в Сокали в часї від дня 16 липня до 28 серпня с. р. в цїли приготованя до кваліфікацийного іспиту, приняті отсї учительки: Стан. Бучиньска (окр. Стрий), Ол. Буйно (Бібрка), Мария Черніївна (Стрий), Волод. Федашівна (Сокаль), Ол. Гнатевичівна (Сокаль), Мария Єзуїтівна (Перемишляни), Стеф. Кмитівна (Стрий), Вильг. Лянґнерівна (Сокаль), Софія Лучкевичівна (Яворів), Ванда Майорівна (Долина), Юлїя Плонківна (Камінка струм.), Стеф. Рижевска (Камінка струм.), Волод. Саковска (Снятин), Ольга Сембратовичівна (Долина), Вікт. Сїверска (Сокаль), Мария Скоморовска (Тернопіль), Софія Станкевичівна (Цїшанів), Кат. Стахурска (Дрогобич), Ол. Старверівна (Сокаль), Ольга Шашкевичівна (Долина), Павл. Шмайковска (Львів), Ел. Закшевска (Сокаль), Мария Г. Запсетівна (Ярослав), Емілїя Завадівна (Ярослав).

— **Іспит зрілости в самбірскій ґімназиї** відбув ся під проводом краєвого інспектора п. Ем. Дворского в часї від 13 до 21 с. м. До іспиту зголосило ся 32 публичних абітуриентів і 3 екстерністів. Сьвідоцтво зрілости одержали: Ангельский Антін, Хромцевич Стефан, Діше Маєр, Філїцек Франц, Ґатгельф Шміль, Гамерский Павло, Гаврот Станислав, Гебановский Мирослав, Ісайчук Роман, Копицкий Юлїян, Лебіщак Йосафат (екст.), Малецкий Стефан, Минкович Теофіль, Панке Чеслав, Перуцкий Петро, Подольский Богдан, Романишин Федір, Рутковский Олекса (з відзн.), Сандавер Йонас, Созаньский Іван, Шнайдель Вільгельм, Стемецкий Валентий (з відзн.), Сьвідерский Н., Тагомир Улян, Терешкович Володисл., Томашевский Адам (з відзн.), Залеский Юлїян і Гордипер Ґамалїель (екст.) Репробовано з публичних 1, екстерніста 1, а 5 одержали поправку.

— **Новий ректор львівского університету.** Передвчера відбув ся вибір ректора на 1902/3 шк. рік. Первісно вибрано ректором дра Станислава Старжиньского, одначе він зрік ся того достоїньства звиняючись послованем і другими занятями. При поновнім виборі вийшов ректором др. Володислав Охенковский, професор полїтичної економії на видїлї правничім.

— **Страшна туча.** Понад містом Казанем в Росиї перейшла дня 24 с. м. страшна туча. То було як раз саме полудне а на дворі зробило ся так темно як серед ночи. Нараз зачав падати град величини курячого яйця. Людий, що були на улицях і не вспіли утечи, покалїчили страшно груди леду або бодай приголомшили а богато дробу і дрібнїйших зьвірят домашних поубивало. Град повибивав майже всї вікна в містї а на дахах порозбивав дахівки.

— **Чи се може бути?** Видко що може бути, коли урядово признано то за можливе. Річ була така: Недавно тому арештовано в Карльсбадї комісаря полїциї Гольдґріна з Гожелиць на пруским Шлеску і відставлено до суду окружного в Хебі. Але австрийскі власти застановили слїдство против него і пустили его на волю, бо показало ся, що Гольдґрін допускав ся крадежий в приступі хороби званої „клептоманією“, або „манією крадення“, а хороби тої дістав від того, що за богато пив карльсбадскої води. Гольдґріна внаслїдок того випущено зараз на волю. — Показує ся, що карльсбадска вода має ще й дві не знані або бодай мало знані сили: може з порядних людий зробити злодіїв, а злодіїв увільняти відтак з арешту. На всякий случай для тих, що пють карльсбадску воду, нехай повисший случай буде осторогою.

— **Монастир з корабля.** В послїдних днях — як доносять тепер російскі ґазети, приїхав був до Таґанрога над Азовским морем оригінальний гість, здаєсь перший в своїм роді на цїлім сьвітї, корабель званий „Покров Пресьвятої Богородиці“. Корабель сей єсть власностию монастиря сьв. Панталеймона на Атоньскій горі. Сей корабель то „монастир з корабля“. Капітан і цїла залога монастиря то самі черцї з Атоньскої гори і всї в чернечих ризах. Капітан, отець Герасим, єсть єромонахом і носить всї відзнаки свого достоїньства. Одіж черцїв-моряків приміпена трохи до їх занятя. Цїлий корабель помальований на чорно, з переду виднїє ся на нїм великий хрест а під ним єсть церква, в котрій капітан і єромонах о. Герасим відправляє що дня службу Божу. Корабель пливе під турецким стягом. На кораблї держать ся строго всїх постанов монастирского чина; женщинам не вільно приходити на корабель. Корабель приплив з набором сьвяченої оливи з Атоньскої гори, котру привіз для монастиря сьв. Панталеймона в Москві. Капітан і залога то самі Росияни. — Стілько доносять російскі ґазети. — Хто знає чи корабель, що приїхав з набором сьвяченої оливи, не буде вертати з набором сьвяченого „пороху і куль“ призначеного в дарунку для недалекого від Атоньскої гори міста Солуня та Македонії?!

— **Зьвірска мати.** В Ґрацу відбула ся оногди карна розправа перед судями присяжними, перед котрою ставала людина правдивий зьвір, служниця Анна Шмельцер, котра свою новонароджену дитину покраяла на дрібні кусні і кинула свиням. Она признала ся, що від свого давнїйшого господаря мала дитину, котра дня 16 цьвітня прийшла жива на сьвіт в пивници. Зьвірска мати розрізала тогди дитину на двоє ножем, котрим чистила бураки, поклала тіло на дошку і покраяла на дрібні кусні, котрі відтак кинула свиням, і приглядала ся як свинї їли а відтак затерла всї слїди. Суд засудив зьвірску матїр, котра очевидно в хвили, коли допустила ся так страшного злочину, була несповна розуму, на пять лїт тяжкої вязниці.

— **Кроваве весїлє.** В Ворохтї відбуло ся в хатї селянина Стефана Олексюка кроваве весїлє. Василь Петрощук пхнув ножем підчас танцю Івана Палїйчука так сильно в груди, що той відразу впав на місци трупом; крім того Петрощук зранив в груди Леська Кузїва, а громадского присяжного Юрка Боднарука зранив в ногу. Ранений Боднарук добув шаблї пустив ся за Петрощуком в погоню, а дігнавши его над берегом Прута, рубнув кілька разів і убив на місци Петрощука. Тїло его зсунуло ся до Прута, звідки видобуто его по кількох днях. Причиною нападу мала бути

панщинї, гнано тепер з безвзглядною строгостию до роботи при будовах палат і кріпостий, котрі Рамзес зачав був ставити.

В Таніс підписано також мировий договір, котрий посол короля Хетів, Тартізебу передав фараонови в імени свого володітеля на срібній плитї [1]).

Пентаур замкнувши очи своїй матери відвіз єї до Геліополїс, щоби єї там казати забальзамувати, а відтак поїхав за королем. Звідтам мали єї мумію післати до Теб, а пізнїйше похоронити єї торжественно в гробници єї родини. Обовязок дїтий супротив матери і старанє о померших було для Єгиптиян так сьвятим, що анї Пентаур анї Бент-Анат перед сповненем того обовязку не могли й подумати о своїй злуцї.

Дня 21. Тібі 21. року [2]) панованя Рамзеса, в день підписаня мирового договору, вернув поет до Таніс зі смутком в серци, бо й городник, що дав житє Паакерови, а котрого Пентаур любив як батька, помер був також, заким він ще вернув домів. Добрий чоловічиско не довго пережив фальшиву вість о смерти поета, котрого він любив і поважав яко якесь висше єство, котре єму повірили боги з якоїсь особлившої ласки.

Сім місяцїв по пожежи в Пелюзиюм відбуло ся в палатї фараонів в Тебах весїлє Пентаура з Бент Анатою, котру смуток єї милого ще тіснїйше з ним сполучив. Она чула ся тепер супротив него, того сильного яко та, що дає поміч, що его піддержує і з радости відчувала то, що она близько него підносить его духа свого приятеля до нового подвигу, як то сьвітло, що отвирає дзвіночки неодних цьвітів, коли они по заходї сонця замкнуть ся.

Серед борби і горя стратили були одно другого і віднискали на ново. Кожде з них знало тепер, яку вартість має друге для него.

Подобати ся одно другому і сказати любов, то було цїлию їх житя, а що він був переконаний о нїй а она о нїм, що для них обоє нема нїчого висшого, як лиш то, що справедливе і благородне, то звязь їх стала ся правдивим подружем, що робить душі щасливими і чистими. Она була участницею его найглубших гадок і найтруднїйших підпринятий, а коли їх дім наповнив ся дїтьми, то она з вдячностию уміла робити єму ті малі радости житя, що бувають заразом і найбільші.

Фараон надїлив его великими маєтностями, а він здав свою родинну маєтність на свого брата Горуса, котрого Рамзес за его поміч в битві під Кадешем іменував першим могаром і обдарував по королївски. Замість повідрізуваних кедрових стовпів на висококій брамі свого дому велїв Горус уставити скромнїйші.

Нещасливого Гуні'го, під котрого іменем Пентаур працював в копальнях на Синайскім півострові, увільнив він від примусової роботи і щедро обдарованого вернув назад его дїтем.

Фараон пізнав ся борзо на великій даровитости мужа Бент-Анати, що аж до пізної его старости позіставала его улюбленою дочкою а навіть ще й тогди, коли він оженив ся з донькою короля Хетів, щоби тим способом скріпити мир.

Рамзес іменував Пентаура членом своєї ради і повіряв єму найважнїйші справи.

З паперів, які знайдено в наметї Ані'го, та й з иньших вістий, які численно доходили до него, довідав ся король, що управитель Сеті'вого дому а з ним і велика часть ереїв були якийсь час у змові з невірним намістником.

Зразу хотів він строго, ба й смертию карати, але Пентаур і его син Хамус, старший ерей з Мемфіс дорадили єму, щоби він в своїх намірах був лагіднїйший а заразом і взяв ся до способів, котрими можна би завести основнїйший лад.

Рамзес хотів позістати покровителем віри, тої віри, що може наповняти потіхою і житє найнизшого, житє того котрому важко жити, та надавати его житю якогось духового змісту, тої віри, котра здавалась єму, королеви, необхідним средством, щоби можна уявляти собі високе значінє житя, а котра була сьвята яко спадщина по предках і пожиточна яко школа послуху для народу, котрий потребує, щоби ним хтось правив.

Але законови, котрого сторожем він сам себе називав, котрому сам піддавав ся, а котрий наказував послух і для его волї, повинен був кождий піддати ся, не сьміли єму противити ся навіть і ереї в его краю, до котрих належало правити душами.

Вже в Танісї дав він почути Амені'му і его приклонникам, що лиш він сам один панує в Єгиптї.

Богови Сетови, котрому Семіти від часу Гіксосів віддавали більшу честь як иньшим богам, котрого назвали Ваалом та молили ся до него і котрому в давнїйших часах, яко богови заграницї не ставлено над Нїлем нїяких сьвятинь, казав він в Рамзесовім містї, в Таніс [3]), мимо спротиву партиї ереїв, що називали себе „правовірними“, виставити прекрасну сьвятиню, щоби бути справедливим і для потреб зайшовших до его краю людий.

Місця, де чужим богам віддавано честь,

---

[1]) Той вельми замітний документ задержав ся на великім відломі стїни на полудневій сторонї сьвятинї в Карнаку. Про ту срібну плиту, на котрій був вирізаний договір, а котру посол Тартізебу передав Рамзесови, згадує ся в четвертім рядку і там єсть она з'ображена. Она була прямокутна і мала в горі ушко, за котре можна було єї повісити.

[2]) Після дати в згаданім договорі мировім. День 21 місяця Тібі єсть після нашого численя 29 січня.

[3]) Про ту сьвятиню знаходить ся згадка в кількох папірусах.

завись о дівчину. І Боднарук, десятник громадский, мав також свою причину: він іменно посуджував Петрощука о любовні зносини зі своєю жінкою.

Телеграми.

Відень 26 червня. Є. В. Цісар Франц Йосиф просив телеґрафічно австрийского амбасадора в Льондоні, щоби безнастанно подавав Цісареви вісти про стан здоровля короля Едварда.

Інсбрук 26 червня. Вчера відкрито тирольский сойм. Пос. Бруґнара заявив іменем Італіянців, що они беруть участь в нарадах сойму лише під услівєм, що на порядок дневний прийде справа поділу Тиролю на німецкий і італіяньский.

Любляна 26 червня. Краіньский сойм вчера закрито.

Льондон 26 червня. Виданий вчера вечером бюлетин доносить, що король перевів день досить добре; загальний стан сил взагалі користний і нема причини надіяти ся чогось грізного.

Відень 26 червня. Neues Wien. Tagblatt доносить з Льондона, що мимо успокоюючих бюлетинів урядових не треба манити себе надією, бо стан короля такий грізний, що треба побоювати ся катастрофи.

Курс львівский.

Дня 25-ого червня 1902	платять К. с.	жадають К. с.
I. Акциї за штуку.		
Банку гіпот. гал. по 200 зр. . . .	550 —	565 —
Банку гал. для торгов. по 200 зр.	350 —	380 —
Зеліз. Львів-Чернів.-Ясм	567·—	574·—
Акциї гарбарні Ряшів	—·—	100·—
Акциї фабр. Липиньского в Сяноку.	—·—	350·—
II. Листи заставні за 100 зр.		
Банку гіпот. 4% корон	95·80	96·50
Банку гіпот. 5% преміов.	109·70	—·—
Банку гіпот. 4½%	100·—	—·—
4½% листи застав. Банку краєв.	101·20	101·90
4% листи застав. Банку краєв. .	97·—	97·70
Листи застав. Тов. кред. 4% . . .	96·30	97·—
„ „ 4% льос. в 41½ літ.	96·50	—·—
„ „ 4% льос. в 56 літ.	96·50	97·20
III. Облїґи за 100 зр.		
Пропінацийні гал.	98·70	—·—
Облїґи ком. Банку кр. 5% II см.	102·30	103·—
„ „ „ „ 4½ %	100·70	—·—
Зеліз. льокаль. „ 4% по 200 кор.	97·20	97·90
Позичка краєв. з 1873 по 6%	—·—	—·—
„ „ 4% по 200 кор.	97·—	97·70
„ „ м. Львова 4% по 200К.	94·—	94·70
IV. Льоси.		
Міста Кракова	73·—	78·—
Міста Станиславова	—·—	—·—
Курс віденский:		
Австр. черв. хреста	56·10	57·10
Угорск. черв. хреста	29·—	30.—
Іт. черв. хрес. 25 фр.	—·—	—·—
Архік. Рудольфа 20К.	73·—	80.—
Базиліка 10 К	19·20	20.20
Joszif 4 К.	8·25	9.50
Сербскі табакові 10фр.	9·50	11.—
V. Монети.		
Дукат цісарский	11·22	11·34
Рубель паперовий	2·52	2·54
100 марок німецких	117·10	117·80
Доляр америк.	4·80	5·—

Надіслане.

казав він в тім самім дусі терпимости лишати в спокою, але з другої сторони, старав ся він віддавати честь єгипетским богам нечуваною щедротою.

Майже по всіх великих містах своєї держави казав він ставити сьвятині, сьвятиню бога Пта в Мемфісї казав він на спомин свого виратованя з небезпечности огню, виставити і украсив єї пільони величезними кольосами [4]).

В некрополї в Тебах велїв він на згадку тої хвилї, коли він під Кадешем лиш якимсь чудом спас ся від смерти, уставити той величавий будинок [5]), котрий ще нинї гармонією свого розкладу звеселяє очи тих, що на него дивлять ся. На єго пільонах зображено красною горорізьбою битву під Кадешем і тут як і на архітраві великої сьвітлиці пригадують написи ту небезпечність, якої він уйшов, коли „був сам один межи тисячами".

Пісню котру співав Пентаур в Пелюзиюм, списав муж Бент-Анати на приказ Рамзеса. Кусні з неї задержались на трох сьвятинях і в кількох папірусових звитках, котрі взаїмно себе доповняють. Ій судило ся стати національним епосом, Іліядою Єгиптиян.

Пентаурови припала задача перенести високу школу Сетівого дому до нової вотивної сьвятинї, котру названо „Рамзесовим домом" і впорядкувати єї на ново, бо Рамзес зміркував то, що треба виховати нове поколїнє єреїв і призвичаити слуг богів, щоби они свої власні бажаня піддавали під лад установлений законами краю і розпорядженями короля що їх зберігав і виконував.

Пентаур був установлений управителем тої школи, котрої бібліотека дістала назву „лїчниця души", а котрій не було рівної. В тій академії, що послужила за взорець пізнїйшому музеєви в Александриї, виростали учені і поети, котрих діла перебули тисячі лїт і почасти дійшли аж до нас. Найславнїйші між тими суть похвальні пісні Анани і казка о двох братях, котрі розповів народови внук старого Іаґабу, що називав ся так само як і его дїдо.

Амені не лишив ся в Тебах. Рамзес, котрому розповіли, як старший єрей використав смерть сьвятого барана, котрого колись він сам дарував був Амонови і який ужиток зробив із серця сьвятого зьвіряти, полишивши єму всї его достоіньства і доходи переніс его до Мендес, міста сьвятих баранів межи розтоками Нілю, запримітивши не без огірченя, що він преці знає ся особливо з тими божими зьвірятами. Та й в Мендес умів Амені виробити собі великий вплив і позістав аж до своєї смерти приятелем Пентаура мимо деяких ріжниць в поглядах, що грозили відчужити їх одного від другого.

В першім подвірю Рамзесового дому викликує ще й нинї подив подорожного розбитий посередині найбільший кольос в Єгипті, витесаний з твердого ґраніту, а перевисшаючий висотою і обємом навіть звістний стовп Мемнона. Він представляє Рамзеса Великого.

Єго як і богато инших статуй того найбільшого володітеля в Єгипті зробив малий Шерау, котрого Пентаур дав вивчити на різбаря.

В рік по пожежи в Пелюзиюм поїхав Рамері до краю Данаїв, там повінчав ся з Уардою, і лишив ся у вітчині своєї жінки, де по смерти єї дїда став королем многих островів на Середземнім мори і родоначальником великого і славного роду. Імя Уарди довго згадували і благословили єї піддані, бо она що сама зросла в нуждї, уміла ратувати в потребі і запомагати та ущасливляти не соромлячи нікого.

[4]) Один з них задержав ся. Він лежить на земли в тім місци, де суть розвалини старого міста Мемфіс.

[5]) Так званий Рамессей.

Видання

Руского педаґоґічного Товариства.

у Львові, ул. сьв. Софії ч. 9а).

Образкові видання.

*Зьвіринець 20 сот. *Гостинець 20 сот. *Забавки 20 сот. *Менажерия 20 сот. *Квіточка 40 сот. *Віночок 40 сот. *Забавки для дітий 80 с. *Нашим дітям ч. I. 80 с. *Нашим дітям ч. II. 80 с. *Діточі вигадки ч. I. 60 с. *Діточі вигадки ч. II. 60 с. *Наші зьвірята 80 с. *Казки народні ч. 1 і 2 по 50 с., разом опр. 1 К. 30 с. *Казки Андерсена ч. 1, 2, 3, 4, 5 по 50 с., разом опр. 2 К. 90 с. *Байки Брянчанінова 30 с. *Робінзон Чайченка 80 сот., опр. 1 К. 10 сот. *Мірон: Пригоди Дон Кіхота (друге видане) 80 с., опр. 1 К. 10 с. *Байки братів Ґрімів 50 с. Дітвора 1 кор. Зьвірята домашні 80 с. Приятелї дітий 1 кор. 20 с. Ах яке хороше 2 кор. Для розривки 1 кор. 20 сот. *Гете-Франко: Лис Микита (трете цїлком змінене видане 1 кор., опр. 1 кор. 30 сот.

Книжки, назначені **зьвіздкою**, *апробовані Радою шкільною* на нагороди пильности до шкіл народних, Інститутка і Шекспір в повістках до шкіл виділових, а „Огород шкільний" поручений до бібліотек шкільних.

Замовляти можна в товаристві педаґоґічнім у Львові ул. сьв. Софії ч. 9 а, в книгарні Наукового Товариства імени Шевченка, ул. Чарнецкого ч. 26. і в книгарні Інституту Ставропигійского ул. Руска ч. 3.

Хто купує книжки на суму 10 К і висше в самім товаристві, дістає 10% рабату. Видання ілюстровані ч. 96—100 продає ся без рабату.

За редакцию відповідає: Адам Креховецкий.

ІНСЕРАТИ.

З друкарнї В. Лозиньского — під зарядом В. І. Вебера. (Телефона число 569).